

LATINIST BUBANOVIĆ VASILIJE

Bubanović Vasilije (Basilius) (Grabarak u Žumberku, 1. I 1797 — Križevci, 6. XI 1853). Pređi su mu Žumberački uskoci koji su se doselili u XVI st. u Žumberak iz okolice Livna, Unca i Glamoča. Njegov je otac Ivan bio seljački sin, sumalista i kvestor grofova Erdedija (Erdödy) iz Jastrebarskog; a majka, kći graničara, domaćica, sestra uskočkog svećenika u Stojdragi u Žumberku i člana Konzistorija Križevačke biskupije Tade Grubača, (rođena u Grubačima u Žumberku, umrla na Grabarku poslije 1835). Imali su bar dvoje djece. Graničarsku osnovnu školu Bubanović je svršio u Žumberku, i to ili u Mrzlom polju ili u Sošicama 1807—1811. Klasičnu gimnaziju (Archigymnasium od 6 razreda) učio je u Zagrebu 1811—1817. U jesen 1813. postao je pitomac Grkokatoličkog sjemeništa u Zagrebu. Filozofski fakultet (Facultas Philosophica) Akademije u Zagrebu učio je 1817—1819. Bogoslovski fakultet (Facultas Theologica in Lycaeo Episcopali) u Zagrebu pohađao je 1819—1823. Bio je jedan od najboljih đaka kako u gimnaziji tako i na filozofiji i teologiji, pa je bio češće javno nagrađivan (praemio publico donatus). Dr. Šime Čučić, profesor na Akademiji u Zagrebu, Dr. Konstantin Stanić te Marko Badovinac, kipar-samouk i rektor Grkokatoličkog sjemeništa u Zagrebu snažno su utjecali na njegov razvoj. Čučićeva je djela proučavao tokom studija filozofije, a Stanićeva za vrijeme školskih praznika u Križevcima 1821. Rado je čitao djela rimskih klasika: Plinija, Salustija, Tibula i Ovidija; od njemačkih književnika volio Wielanda, a od naših Dubrovčana osobito Restića. God. 1824. postao je svećenik križevačke biskupije. Uz hrvatski jezik Bubanović je odlično govorio i pisao: latinski, njemački, talijanski i ukrajinski (rusinski). Poznavao je grčki i staroslavenski. Od 1824—1826. bijaše nadstojnik nauka u Grkokatoličkom sjemeništu u Zagrebu. U isto je vrijeme bio suplent Akademije u Zagrebu. Na prijedlog biskupa Stanića dvorsko ga je ratno vijeće imenovalo 26. XII 1826. za grkokatoličkog vojnog i građanskog kapelana u Dalmaciji sa sjelom u Zadru. Kroz tri godine (1827—1830) obilazio je B. svoje vjernike po gradovima duž obale Jadranskog mora¹⁾.

¹⁾ Đuro Smičiklas, *In memoriam Basilio Bubanović vicarii episcopalis*, Križevci 1853. (latinski autograf u Arhivu Križevačke biskupije: Fasc. An. 1853., Num. 408);

Đuro Smičiklas, *Basilius Bubanović*, u: Schematismus venerabilis cleri Graeci ritus Catholicorum dioecesis Crisiensis pro anno Domini 1859, Zagrabiae (1859), 16;

Đuro Smičiklas; *Basilius Bubanović*, u: Schematismus venerabilis cleri Graeci ritus Catholicorum dioecesis Crisiensis pro anno 1868, Zagrabiae (1868), 16.

Prvi B. objavljeni dosada poznati književni rad jest duga pjesma u akrostihu prigodom rođendana cara Franje I.: *Carmen die natali Francisci Austriae Imperatoris ac Pegis gloriosissimi pridie iduum Februarii MDCCCXXVIII...*²⁾. Zatim je 1829. spjevao novu pjesmu: *Genethliacon Francisci I. Austriae Imperatori ac Regi gloriosissimo...* Prvi je njezin stih ujedno i kronogram. Iste je godine prigodom primitka kardinalske časti ugarskog primasa Aleksandra pl. Rudnay spjevao epigram: *Adplausus Eminentissimo. . . domino Principi Alexandro a Rudna et Divék-Ujfalú. . . suscepta cardinalitia dignitate anno currente 1829. . .* U posljednjoj godini svog kapelovanja u Dalmaciji za 12. II 1830 spjevao je na hrvatskom jeziku, i to prvu do sada poznatu, „domorodnu ili materinsku pjesmu“: *Pjeszma u Zadru na dan narodyenya Franca Pervoga Austrianzkoga Cara y Kralya*. Iz iste je godine pjesma u čast zagrebačkog biskupca Aleksandra Alagovića: *Echo Musae Adriaticae Excellentissimo ac Reverendissimo Domino Alexandro Alagovich. . .* Grkokatoličko sjemenište u Zagrebu vodio je od 1. X 1830.—23. VIII 1831 Za to se vrijeme povećala sjemenišna biblioteka i naročito njegovao staroslavenski jezik. Družio se s delegatima Hrvatskog sabora. Češće je dolazio u doticaj s protonotarom Hrvatskog kraljevstva Franjom pl. Kuševićem i protomedikom Dr. Tomom Prevendarom. Nakon smrti župnika Teodora Goča (Gots) preuzeo je ljeti 1831. grkokatoličku župu u Šidu, iako je tamo u to doba vladala kolera. Ravnatelj Ugarske dvorske komore grof Karlo Ziči (Zichy) imenovao ga je 17. X 1832. grkokatoličkim župnikom u Šidu. Iste je godine (1832) spjevao u svoje ime i u ime Križevačke biskupije dva epigrama: *Pro solemnī introductione Excellentissimi viri l. b. Francisci a Vlassich supremi armorum praefecti in Regno Croatiae. . . ad sublimem dignitatem hanalem Zagrabiae MDCCCXXXII. XXIIa May peracta (Epigramma)*. B. se zauzimao (1830—1834) preko zagrebačkog biskupa Aleksandra Alagovića, senjskog biskupa Mirka Ožegovića, preko svog prijatelja u Innsbuku (Innsbruck) „čovjeka poštenog života“ kao i preko drugih utjecajnih ličnosti da bi hrvatski rodoljub, generalni vikar Gabre Smičiklas postao križevačkim biskupom. Pod utjecajem Pešte car je Franjo I. imenovao u veljači 1834. krsturskog župnika Ivana Kopčaja križevačkim biskupom. Na veliko iznenađenje tadašnjeg svijeta skromni Kopčaj

²⁾ Andrija Laboš stariji: *Čestitka preč. G. Bas. Bubanoviću 1848.*, u: *Piesnička pokušenja*, izvorna i prevod A. L. Na. 1849. (autograf kod Magdić Anke, Zagreb, Šalata, Ortop. Klinika);

Dr. Janko Šimrak: *Spomenica o 250-godišnjici Grkokatoličkog sjemeništu u Zagrebu*, Zagreb (1931), 76—78, 81;

Milko Predović: *Život i rad hrvatskog pjesnika Vasilija Bubanovića, grkokatoličkog dalmatinskog i osječkog ili slavonskog vikara (1797—1853)*, Zagreb 1963 (pisaćim strojem), 1—250. (Tu je navedena arhivska građa i literatura);

Milko Predović: *Regesta litterarum et documentorum aliorum poetam Basilium Bubanović, vicarium episcopalem Dalmaticum et Essekiensem seu Slavonicum, illustrantia*, Zagrabiae 1962. (Regesti pisama i drugih dokumenata koji osvjetljaju pjesnika Vasilija Bubanovića, dalmatinskog i osječkog ili slavonskog biskupskog vikara, Zagreb 1962. (rukopis) 1—150;

nije htio primiti biskupsko dostojanstvo. Uskoro zatim car je 9. IV 1834. imenovao Smičiklasa križevačkim biskupom. Tom je zgodom Bubanović opjevao život Smičiklasov od rođenja do biskupskog imenovanja: *Ad Gabrielem Smicsiklasz, amplissimum, ornatissimumque virum. . . denominatum Graeco-Cath. episcopum Crisiensem. Carmen Basilii Bubanovich, G. Cath. parochi Schydensis*. Bubanović je bio narodni čovjek, pomagao je sirotinju, brinuo se za školovanje mladeži. Sastavljao je u staroslavenskom jeziku natpise i diplome u povodu posvete crkava. On je 13. VII 1835. naslijedio svećenika-pjesnika Jurja Dulikravića u Vrlici u Dalmaciji, gdje je ostao do 5. IX 1835. kada se je povratio u Kričke. Na prijedlog biskupa Gabre Smičiklasa, a uz preporuku namjesnika Dalmacije grofa Vjenceslava Lilienberga, car je Ferdinand I. imenovao u lipnju 1836. B. za prvog grkokatoličkog vikara u Dalmaciji³). Od mjeseca lipnja 1838.—9. IV 1839. upravljao je župom u Baljkama. U čast novoimenovanog ugarskog primasa Josipa pl. Kopačija (Kopascy) B. je objavio 31. XII 1838. pjesmu: *Applausus celsissimo. . . Domino Josepho Kopatsi. . . neo-denominato. . . Regni Hungariae Primati. . .* Od 1834 do 1842. Bubanović je agilni praktičar i ideolog crkvenog jedinstva u Dalmaciji. Njegovi *originalni, većinom latinski rukopisi*, čuvaju se u arhivima u Zadru, Zagrebu, Križevcima, Ostrogonu, Beču i Rimu. Mnogobrojni B. listovi korisno su vrelo za upoznavanje crkvenih i svjetovnih zbivanja od 1830—1853. Dopisivao se s vrlo uglednim ljudima svoga vremena. Bubanović bijaše vatreni domorodac. Svoju je ljubav često izražavao u stihovima. Bijaše oduševljeni pristalica Ilirskog pokreta. Bio je povezan s Dr. Ljudevitom Gajem. Sokolio je Vjekoslava Babukića. Od srpskih je rodoljuba naročito cijenio Teodora Pavlovića. B. pjesma *Pozdrav Vile Dalmatinke na szeztru Horvatkinju. U zgodi novoga ljeta 1839.* puna je rodoljubnog čuvstva: (autograf u Sveučilišnoj biblioteci u Zagrebu, R 4710)⁴). Dne 19. II 1842. B. se povratio na svoju nekadašnju župu u Šidu. Bečki je dvor 24. VI 1845. imenovao B. osječkim biskupskim vikarom. Od 1845. obnašao je razne i odgovorne funkcije svoga zvanja. Prigodom prerane smrti književnika, kanonika Križevačke biskupije Dr. Petra Stića (umro 1852) spjevao je elegiju: *Nuncia triste sonat mortis campana per urbem*. U uzdignuću zagrebačke biskupije na nadbiskupiju gledao je B. ocijepljenje Hrvata od Mađara na vjerskom i političkom području. Za kanonski uvod prvog zagrebačkog nadbiskupa Dr. Jurija Haulika spjevao je B. dužu pjesmu: *Somnium occasione canonicae institutionis ad Metropolitanam ecclesiam Excellentissimi. . . viri. . . domini Georgii Haulik de Varalya. . .* U toj je pjesmi opjevan također *starodrevni hrvatski grb*. B. bijaše darovit književnik, promicatelj vjerskog i političkog jedinstva naših naroda, odličan govornik i obljubljeni filantrop koji je sve svoje raz-

³) Gabre Smičiklas, *Natječaj za izvanjskog biskupskog namjesnika u Dalmaciji, Križevci 1835.* (njemačka kopija u Arhivu Križevačke biskupije: *Fasc. An. 1835. Num. 285*).

⁴) Cfr. moje neobjavljene rasprave pod 2!

dijelio sirotinji. Bio je krhkog zdravlja. Za vrijeme studija pobolijevao je na oba uha. Umro je 6. XI. 1853. u Križevcima od „suhe bolesti“, ili sušice, gdje je sutradan pokopan na groblju sv. Roka u Križevcima.

Za ilustraciju Buhanovićeve latinske Muze mogli bismo citirati spomenutu njegovu pjesmu što ju je posvetio biskupu Gabri Smičiklasu. Pjesma je napisana poletnim distisima:

*Ad Gabrielem Smisciklasz amplissimum, ornatissimumque virum clementer
denominatum Graeco-cath. episcopum Crisiensem*

C a r m e n

Basilii Bubanovich G. Cathol. Parochi Schydensis

Ut solet anxiferis aures implere querelis	1
Extincto fido, fida marita viro	
Crinibus et passis cum natis saepe relictis	
Cum Superum tum hominum corda movere prece;	
Vel quae, conspectum saevo maris atque furore	5
Actum ad portum optat Sponsa redire virum:	
Sic viduata Sacrum Crisiensis Sponsa maritum,	
Tres médiumque annum luxit et ecce suum,	
Implorans Superum votis ardentibus, atque	
Francisci auxilium Caesaris usque boni!—	10
Haec ubi Relligio soboles veneranda Supremi	
Numinis olim ad nos sedibus e patriis	
Delapsa audisset, supplex utramque tetendit	
Ad coelos palmam, voce rogante Deum:	
O! Qui cuncta Tuo Rex Coeli Numine comples,	15
Deh Natae audi, quaeso vota precesque Tuae,	
Praebe aures clemens, Divino lumine monstra	
Doctrina insignes et pietate viros,	
Quos inter Princeps, qui aequa lance omnia pensat,	
Unum condecoret munere Pontificis,	20
Et Summi ellectum Gregorii voce probandum	
Det Tua qui, in mundo Sceptra vicesque gerit.	
Haec ubi Francisco, sed me ratione latente	
Afflatu (crediderim) reddita nota Dei,—	
Exquiri subito Crisiensi in corpore mandat,	25
Quis tanto e Clero dignus honore foret.	
Nec mora: laetitia Cleri populique frementis	
Audiit ore uno talia verba pius:	
Est Gabriel quidam Sponsae qui providet orbae,	
Praesulis in quartum annum atque gerendo vices,	30
prIMA Dies Vitae In sigLbVrg ILLVXerat ILLI,	
In specie dicto quippe Sopotte loco,	
Ecce loco, quo vix est allibi purior aura,	
Fons aut limpidior prosilientis aquae	
Fundamenta puer musarum in Szoshice ponit,	35
Centurione loco conspicuoque Schola,	
Quis foret, ostendit jam tum; quam rara talenta	
Certabant in eo cum Pietate pudor,	
Providus his genitor visis ad templa Minervae,	
Zagrabiam natum ducit ab inde suum,	40
Nec mora, convictus reliquis adscriptus alumnis,	
Rectoris merito deliciaeque sui,	
Adplicat ad Christi totam mox Dogmata mentem,	
Unde Animi ingentes divitiasque refert,	

- Queis sic conspicuus guadente Antistite, Sacris 45
 Extitit ornatus Presbyteri Ordinibus,
 Dispositus teneram Szoshice docere juventam,
 Haud longe doctor tempore mansit ibi.
 Nam Praesul dotes animi cum noscere raras
 Et coepit propius magna talenta viri, 50
 Ad majora vocant Coeli hunc oracula, fatur,
 Praemia nec meritis digna Szoshice dabit,
 Ipse regat juvenes convictus Zagradiensis,
 Urbe magis virtus luceat inque sua;
 neC Mora et eCCe tenet post froena regenDa jVVentae 55
 Omine, quod fausto dum facit ille brevi,
 Non sine communi juvenum moerore fidelis
 Pro cura populi pastor abit Shidium.
 Aeterni in laudem quanta hic quaeve egit honorem,
 Quove suum semper fovit amore gregem, 60
 Nullius par est haec musa canendo referre,
 Nec poterit quisquam credere cuncta lyrae,
 Orphanus in medium, vidua exeat, atque reponant,
 Qui lecto affixi, tunc gemuere febrī, —
 Prodeat in medium, quem tempore paverat omni, 65
 Grex Evangelii lactae salutiferi! —
 Non cerebri vani, vatum figmentaue, verum
 Virtutis dicent haec monumenta suae. —
 Ingenuo excultus quem sit candore columbae,
 Affabilis dictu moribus aureolis, 70
 Mellifluus, patiens, humilis, plus credere quam fas,
 Atque Sacerdotum norma typusque Dei, —
 Pectora cunctorum magnetis traxit ad instar,
 Qua — demum — cunque ii Religione forent; —
 Has ubi trans Istrum vulgat vox publica dotes, 75
 Campipotens tensum, qua Baciense solum,
 Mox Neoplanta suum pastorem, urbs inclyta questu,
 Kerestur pariter certat habere suum:
 Optatis defert Praesul primum Neoplantae,
 Discessum Schidio sed lacrymante suum, 80
 Post votis paucas Ker'stur messesque potitur,
 Discessum luget quum Neoplanta magis;
 Felix, qui adveniēns, qui abscedens excitat aequae
 Par desiderium parte ab utraque sui! —
 Hoc utroque boni quid praestitit ille loco, queis 85
 Ditarit mentem divitiisque animum,
 Demonstrat munus, quod jure Vicarii adeptus
 Essekinensis post breve tempus erat,
 Virtutum fuerat non haec tamen ultima merces,
 Nec postrema sui metaque honoris erat; 90
 Nam Constantini quum vitae Numina Parcae,
 Praesulis abscindunt stamen iniqua boni,
 Froena capit gregis en moderanda Vicarius ipse
 Deliciae viduae verus amorque suae; —
 Hanc ut connubio Sponsam sibi jungere Sacro 95
 Par sit, grex totus supplice voce petit.
 Haec Princeps sanae quum subjicit omnia crisi,
 Attonito exclamat pectore sicce pius:
 „Vox populi est vox ipsa Dei, concordia cleri
 „Crisiacique gregis, denotat hocce satis. 100
 „Nec differre juvat mihi quod Relligio svasit,
 „En Gabrielem orno munere Pontificis!”

Salve igitur Praesul Sacra Venerande tiara, Et columen sponsae praesidiumque tuae! Longa precum et salve desiderii unica meta,	105
Deliciae Sponsae pars animaeque suae! Puro ter felix ejus redamatus amore, Ipsaque ter felix non redamata minus! Unde agite optatos animi mox jungite amores, Conjungat Sponsam foedere virque Sacram;	110
Qui geris hic Christi Gregori Summe vices, Tu, Ter felix benedic connubiumque cito! His Tu transactis Praesul tua templa frementis Applausus inter perge subire gregis, Pontificis Summi, Regis, Sponsaeque memor, fer	115
Dextra illibata svavia Sacra Deo, — Id quoque facturis nobis pietatis eodem Zelo, cura gregis quos manet ampla foris. Quod superest, petimus votis communibus, est, quo Nos vultu properes exhilarare Tuo.	120
Nos, queis est Domini concrediva vinea Christi, Et nostras Sponsas pignora chara Dei! <i>Non Te equidem urbano luxu excipiemus agrestes, Festivos ignes vilia tecta negant;</i> <i>At pectus nostrum luce illucescet amoris, Lumina quam nequeunt spargere cuncta Poli, Non aulaea casas ornabunt aurea nostras, Ostrea non mensas, Indiacaeque fabae:</i> <i>Non nectar vitis, quod fudit clara Cypri, vel Quas gula confinxit, Gallica docta dapes, —</i>	125
<i>Caseus et panis, pira, poma, fabana, botrys, mel Lac nobis solum rustica dona domi. — Nectare cum patrio tellus quod Syrmia pulchra, Aut Okics vel vero alta Telecska tulit, Ex violis flectet virgo Tibi sarta, rosisque Laetitia lacrymis crede riganda mihi, Queis humiles aedes gaudebit et ampla viarum Spargere, quo demum sumere restat iter, Urbano haud speres concentu audire melosque, Quale Mozart celebris tradidit ille notis. —</i>	130
<i>Ut — ricularis erit nobis septemque — cicutis Ordine dispositis tibia chara modo — Hac duce comta pedem flectendo puella movebit In gyro altissime tale canendo melos:</i>	135
<i>CoeLestI Dono antIstes nobIs Date VIVItO, VsqVe DIes, qVaLes Ipse preCare tIbI!</i>	140
	145
	146

Neoplantae

Pridie Calend. Aprilis M. D. CCCXXXIV.

Excudebat Jankovics Typographus.

Da se ova oda u svim svojim distisima odvađa od konvencionalnih prigodničarskih oda, u to nas uvjerava kraj ode (stih 123—146), osobito oni u kojima je pjesnik izrazio kontraste: siromaštvo-obilje, raskoš-čisto srce: gradska raskoš-patrijarhalna prostodušnost. Folklorni akcenti u tim su stihovima našli svoj iskreno reljefni izraz. *Usp.* stihove: 124—132; 135—140. Značajan je stih 140. u kome se narodni melos izjednačuje s Mozartovom glazbom.

S U M M A R I U M

M. Predović: DE POETA NEOLATINO BASILIO BUBANOVIĆ

Auctor in hoc commentario vitam scriptaque poetae neolatini Basili Bubanović (1797—1853) breviter describit, deinde ad illustrandam materiem desideravit nunc tantum solemne carmen Latinum eiusdem poetae dedicatum Gabrieli Smičičklas (31. III. 1834.) pertractare, quia forma expressioneque poetica allis carminibus scriptis eodem tempore admodum differt.

PEREWOTE — DOROQO SOWOTE

Il est définitivement admis que les deux termes, cités en tête de notre note, représentent deux noms de localités. Pour la première, nous avons suggéré l'identification étymologique $\Phi\rho\acute{\epsilon}\tau\omicron\rho = \Phi\rho\acute{\epsilon}\lambda\omicron\rho$ (de **bhrew*ŕ, *bhrewn-tos, v. P. Hr. Ilievski, *Ž. A.* IX, 117; cp. A. Heubeck, *Beitr. z. NF XII*, 96). M. Doria (*Atti del VII Congr. Internaz. di Scienze Onom.*, p. 433; cp. A. Morpurgo, *Myc. Graec. Lex.*, s. v.) est parvenu à la même solution.

En ce qui concerne la voyelle *o* dans la 3e syllabe, issue de l'ancien *n*, il semble que son timbre *o* pour *a* est dû à la forme du nominatif *perewo = $\Phi\rho\acute{\epsilon}\tau\omicron\rho$ (de **bhrew*ŕ), où est régulièrement développé de la liquide sonante *r* en grec achéen de l'époque mycénienne (cp. *topeza* = $\tau\omicron\acute{\alpha}\pi\epsilon\zeta\alpha$ de *[*q*w]ŕ-*ped*-*ya*).

Le nom et l'étymologie de la seconde localité (*Doroqo sowote*) restèrent jusqu'à présent à moitié clairs. Nous croyons, cependant, que son premier élément *Doroqo* est sûr: c'est le gén. sg. $\Delta\delta\lambda\omicron\rho\omicron\varsigma = \Delta\delta\lambda\omicron\pi\omicron\varsigma$ d'un nom $\Delta\delta\lambda\omicron\psi$, primitivement nom d'une tribu et plus tard connu aussi comme nom de personne (l'identification *doroqo* $\Delta\delta\lambda\omicron\psi$ est due à M. Ventris).

Mentionnons pourtant l'identification de *doroqo sowote* = $\delta\epsilon\acute{\omega}\psi \sigma\acute{\omega}\tau\omicron\omega\upsilon\omicron\varsigma$ „L'homme sauvé“, proposée par M. Lejeune (*Mem. de Phil. Myc.*, p. 141), avec une petite remarque que le „participe“ *sowote* = $\sigma\omega\tau\omicron\omega\upsilon\omicron\tau\epsilon\iota$ y devrait être actif „sauvant“ (cp. V. Georgiev, *Ling. Balk.* IX, p. 12) „à celui qui sauve les hommes“) et non passif „sauvé“, si c'était vraiment un participe du verbe $\sigma\acute{\omega}\tau\omicron\omega (= \sigma\acute{\omega}\omega, \sigma\acute{\omega}\zeta\omega)$ „sauver“.

Nous songeons plutôt à une formation préhellénique, peut-être carienne **sow*ŕ, **sow*n-tos „tombeau“ (cp. gr. $\sigma\tilde{\eta}\mu\alpha$ et le carien *souan* „ $\tau\acute{\omicron}\nu \tau\acute{\alpha}\varphi\omicron\nu$ “ chez Étienne de Byzance s. $\Sigma\omicron\upsilon\acute{\alpha}\gamma\gamma\epsilon\lambda\alpha$). Le terme, *Doroqo sowote* serait par conséquent un synonyme de $\Delta\delta\lambda\omicron\pi\omicron\varsigma \sigma\tilde{\eta}\mu\alpha$ (Orph. Arg; 464) et de $\Delta\omicron\lambda\omicron\pi\acute{\eta}\tau\omicron\varsigma \tau\acute{\omicron}\mu\beta\omicron\varsigma$ (Ap. Rh. I, 585; cp. scol. pour le v. 587).

La forme de *doroqo* = $\Delta\delta\lambda\omicron\psi$ ne serait pas discutable. Quant au second élément *sowote*, nous supposons qu'il est un instr.-abl. de lieu d'un ancien emprunt achéen (au carien) *sowor*, *sowotos* (cp. *souan* — *sowote* = $\Sigma\omicron\tau\acute{\omicron}\tau\eta$, tout comme *perewote* = $\Phi\rho\epsilon\tau\acute{\omicron}\tau\eta$ est de $\Phi\rho\acute{\epsilon}\tau\omicron\rho, -\tau\omicron\varsigma$). La voyelle *o* de la syllabe *wo* serait de même due à l'analogie du nominatif qui pourrait être régulièrement développé de $r = or$ en grec mycénien.

M. D. P.